

Rodica Bărbuță

DESCOPERIND ISLANDA

O țară care te uimește la fiecare pas

EDITURA
Darclée

Starea de uimire a călătorului

M-am întrebat adeseori care este izvorul acelei pasiuni ce-i inspiră pe oameni, încă din cele mai vechi timpuri, să pornească în călătorie spre ținuturi îndepărtate. Curiozitatea exploratorului, convins în sinea lui că lumea este mai vastă decât cea pe care o cunoaște deja; dorința temerarului de a-și încerca puterile minții și ale trupului – deseori, prin confruntarea cu natura, prin provocări pe viață și pe moarte; imaginația visătorului care speră să descopere lumi ideale și oameni fericiți, de la care să învețe ceva nou. Probabil că fiecare călător mi-ar răspunde diferit sau – cine știe?! – poate că mi-ar răspunde cu toate cele de mai sus la un loc...

Cert este că, citindu-i povestea călătoriei în Islanda, am admirat-o pe prietena mea, Rodica Bărbuță, pentru curajul și pentru dedicația cu care a așternut pe hârtie toate impresiile acestei aventuri, menite să ne inspire și pe noi să ne smulgem din cenușiul cotidian și, dacă nu „să ne luăm lumea în cap”, măcar să le urmărim pașii celor care ne împărtășesc și nouă bucuria lor.

În Islanda cu Rodica a fost ca și cum mi-aș fi luat un carnetel de notițe, ca în anii copilăriei, pentru a nota orice informație care să fixeze în amintire reperele unor lumi diferite, cu speranța că, odată întorși acasă, o sămânță din lumea aceea va putea fi sădită și în pământul tău, nu ca o floare prinsă într-un ierbar, ci ca o plantă vie, utilă ca ancoră în vremurile de deznădejde. Călătoria cu Rodica a fost ca o vizită de familie, o emoție frustă, dar cutremurătoare, de dor și de... nedesprindere, dorul

acela pe care îl simți când te afli alături de cei iubiți, dar știi că urmează să te desparti curând.

Memoriile de călătorie ale Rodicăi sunt și un bun prilej de cronică socială comparativă, o descriere amănunțită a străinului care îl privește pe celălalt și este privit de celălalt, raportând obiceiurile și aspectele necunoscute la cele familiare. În felul acesta, memoriile de călătorie, oricât de colocvial le-ar fi limbajul și oricât de fragmentară observația, sunt mai mereu crâmpieie dintr-o poveste cu miez antropologic, de unde și îmbogățirea cunoașterii și înțelegerii celui care călătorește, un soi aparte de înțelepciune ce vine din privirea mai antrenată să vadă mai departe orizontul.

Dar mai este un aspect care dă valoare acestei cărți: nostalgia discretă a celui care are rădăcinile adânc înfipte în propria istorie, comunitară și personală, dar și gustul dulce-amărui al unei aventuri care să-i schimbe viața, un niciodată prea târziu care-i dezvăluie prospețimea, tinerețea sufletului.

Și apoi, tristețea subtilă, dar bine temperată, a mamei care-și vede copilul desprins din spațiul familial, același și totuși altul, cetățeanul global, detașat de o identitate mult prea particulară. E aici și izbânda celui care a reușit să-și găsească locul în lume, și admirația cumva melancolică a mamei care-l va lăsa acolo, departe, pentru a se întoarce de unde acesta a... zburat.

Pentru această sinceritate și pentru generozitatea de a ne împărtăși imagini, personaje, aventuri și emoții, îi mulțumesc Rodicăi Bărbuță, în numele celor care se vor decide să scape din capcana singurătății și vor ieși la lumină, poate nu tocmai în Islanda, dar până la cel mai apropiat colțișor cu soare și verdeață.

Am numit „stare de uimire” această capacitate a călătorului de a surprinde noutatea, diferența pretutindeni unde îl poartă pașii, un fel de ingenuitate a descoperirilor care-l apropie de mirarea tainică a copilului, o mirare care creează de fiecare dată lumea. Așa mi se pare că trăiește călătorul experiența întâlnirii cu o nouă natură, deși mereu aceeași, cu o nouă civilizație, deși profund asemănătoare la adâncimea fondului comun al umanității, cu chipuri, voci, cuvinte diferite care exprimă totodată aceleași emoții: bucurie, tristețe, speranță, veselie, neliniște și tot așa.

*Ligia NECULA, realizator emisiuni Radio România,
producător la Editura Radio*

Prefață

E septembrie. În sfârșit am scăpat de căldura insuportabilă. Dar suntem în plin val 5 al pandemiei și școlile au început, în diferite formule care dau peste cap învățarea normală. Stau în fața computerului pentru că abia am terminat de publicat un articol adresat profesorilor, care sper să le fie de ajutor, dar mintea mea stresată de toată această lungă perioadă de izolare și de vești proaste mă face să mă îndoiesc (din nou) de utilitatea muncii mele. Mi-e dor de copii și de nepoțelul meu, pe care nu i-am văzut de mult. Nu vin pe la noi și nu ne lasă nici pe noi să-i vizităm, ca nu cumva să ne îmbolnăvească... Mi-e dor de Quinn, copilul nostru de departe, care acum e în Olanda. Trebuia să vină în vizită în această lună, dar din cauza pandemiei și-a amânat din nou venirea în România. Nu ne-am mai văzut din vara anului 2016. A trecut atât de mult... și gândindu-mă la asta, mă podidește plânsul. Plâng pe tăcute, ca să nu-l supăr pe Cornel, soțul meu, care citește și ascultă muzică în camera vecină – „atelierul de pictură”, cum îi spun prietenii. Mi-a crescut și tensiunea, pentru că urechile îmi țiuie ascuțit. *Offf, termină cu plânsul că nu te ajută la nimic!* îmi spun, gândindu-mă ce pot să fac ca să îmi mai ridic moralul. Mă uit în căsuța de e-mail să văd dacă Mihai, fiul nostru, ne-a trimis fotografiile – tocmai s-au întors din vacanța petrecută în Islanda și mi-a promis că ne trimite imagini.

Da, le-am găsit și mă grăbesc să le descarc. Ce frumoase sunt! Admirându-le, îmi revin în minte, proaspete de parcă

le-aș fi trăit ieri, momentele din acea lună iulie a anului 2010 pe care am petrecut-o și noi în Islanda.

Și atunci îmi trece prin cap ideea: ce-ar fi să mă apuc să scriu despre vacanța noastră în Islanda? Poate că, străduindu-mă să rememorez totul, voi izbuti să ies singură din această stare emoțională proastă.

Zis și făcut! Îmi șterg lacrimile, îmi dau cu apă rece pe față ca să nu vadă Cornel că am plâns și mă apuc să caut în computer fotografiile făcute de noi, iar în bibliotecă, albumele, ghidurile, hărțile și toate materialele despre Islanda pe care le-am adus cu noi din acea excursie. Găsesc și jurnalul de călătorie cu însemnări succinte scrise de Cornel.

Deschid pe rând albumele, ca să-mi împrăpătez amintirile, și într-unul dintre ele – *Wonders of Iceland* – găsesc această introducere, care rezonează cu propriile impresii:

„Ce face ca Islanda să fie un loc atât de uimitor? Poate calitatea extraordinară a luminii, care accentuează imaginile aflate chiar la orizontul cel mai îndepărtat? Poate sclipirea nepământeană a ghețarilor din depărtare, care se unește cu cerul însuși? Poate eterna lumină solară închisă în munții de riolit, ce strălucește chiar și în cea mai mohorâtă zi? Sau să fie oare jeturile de apă clocotită ce animă și cel mai pașnic peisaj cu norii lor de aburi? Sau poate nisipul negru și lava ce acoperă orizonturi uriașe cu giulgiul lor sumbru?

Sunt toate acestea și mult mai multe. Minunile Islandei constau într-o diversitate nesfârșită și în contraste: aici găsești întregul spectru, de la calmul profund la forțele cele mai sălbatice ale naturii, de la o intensă solitudine la apropierea sociabilă. Este o lume unică, diferită de altele prin caracter și înfățișare.

Ce mai face Islanda atât de deosebită este modul în care ținutul în sine face atât de mult parte din oameni – tot așa cum oamenii fac parte din țară. Cea mai importantă moștenire o constituie comoara literaturii medievale, profund ancorată în peisajul vieții. Ea a dat islandezilor un sens al identității, al apartenenței. Această literatură națională, de la Edda¹ la

¹ Culegere islandeză de cântece eroice scrisă în secolul al XIII-lea de Snorri Sturluson. (n. aut.)

saga, conținând istoria și folclorul islandez, este citită de foarte mulți contemporani. Dar nu e vorba numai despre cărțile care se citesc: islandezii citesc și peisajul. Iar peisajul vorbește despre istorie prin fiecare piatră, fiecare mlaștină, fiecare munte.

În Islanda există de asemenea o lume paralelă, o lume fantastică ce a stârnit imaginația oamenilor încă de la începutul timpurilor. De-a lungul secolelor, islandezii și-au împărțit pământul cu alți oameni – «oamenii ascunși» (huldufolk) –, care locuiau în interiorul rocilor și al stâncilor alături de elfi, care semănau cu oamenii, dar trăiau în alt plan al existenței, fiind de regulă invizibili, dar putând să li se arate oamenilor. Munții erau căminul uriașilor troli, care se transformau în piatră dacă erau atinși de lumina Soarelui la răsărit, iar peisajul este literalmente acoperit cu relicvele pietrificate ale acestor nefericite creaturi. Islanda îți aprinde imaginația. Natura ei neatinsă este ca un magnet pentru mulți turiști. Este o lume în afara timpului și totuși actuală; este un ținut nou apărut și totuși etern; o lume aparte, dar aparținând în foarte mare măsură lumii actuale.”

VIGDIS FINNBOGADÓTTIR,
fost Președinte al Islandei¹

Gata, mă apuc să scriu! Nu știu ce va ieși din asta, dar măcar nu voi mai avea timp să mă gândesc la lucrurile neplăcute...

Să ne prezentăm mai întâi!

În anul 2010 am călătorit, împreună cu soțul meu, în Islanda, unde am stat timp de o lună, vizitând foarte multe locuri frumoase și interesante. Iar aceasta este povestea călătoriei noastre. Dar, înainte de a mă apuca să vă povestesc cum a

---

1 Din Prefața albumului *Wonders of Iceland*, autor Heigl Gudmundsson, ilustrator Jón Ásgeir, prefață de Vigdis Finnbogadóttir, traducere în engleză de Robert Cook, JPV Publishers, 2002; traducerea în limba română îmi aparține. (n. aut.)

fost și ce am văzut, aflat, simțit, aș vrea să vi-i prezint mai întâi pe „protagoniștii” acestei călătorii.

Noi suntem călătorii, Rodica-Ana și Cornel, doi pensionari din București, România. Amândoi suntem ceea ce pot numi călători avizați și integraliști. Nu plecăm niciodată într-o călătorie doar de „amorul artei”, de dragul de a ne lăuda că am fost și am văzut, doar pentru shopping sau pentru a putea spune că am gustat o anumită mâncare în cutare oraș sau țară. N-am călătorit la Paris doar ca să mâncăm *croissant* sau să facem cumpărături la Galeriile Lafayette. Ne place să călătorim dintr-un interes sincer față de oamenii, de natura și peisajele din diferitele locuri ale lumii, față de istoria, de cultura, de civilizația și de spiritualitatea unui anumit popor, a unei țări sau a unui oraș, față de relațiile sociale, de educația și de economia țării și cât de sustenabilă a fost și este viața oamenilor din acele locuri.

Indiferent de ocazie, plecăm întotdeauna cât mai bine informați despre ce am putea vedea și unde. Când vizităm un muzeu, de exemplu, nu ne interesează doar exponatele, ci și organizarea arhitecturală, modul în care acel muzeu „comunică” cu vizitatorul obișnuit, cum contribuie la integrarea exponatelor în istorie și în peisajul mai larg al culturii orașului, cum contribuie la economia țării și la educația copiilor, fie că aceștia vin cu familia sau cu clasa.

Și întotdeauna suntem dornici să ne întoarcem acasă cu cât mai multe idei noi, în speranța că le vom putea folosi cândva și Acasă, în România.

Duminică, 4 iulie – Povești, legende și păsări de mare în orașul Vik

Ne-am trezit devreme dimineța – pentru micul dejun și pentru că aveam multe de văzut în acea zi. Am mâncat (destul de modest) în restaurantul hotelului și ne-am îndreptat spre plajă pe o cărăruie ce trecea pe lângă fabrica de confecții. Poteca ne-a scos pe plaja cu nisip negru în apropiere de faleza spectaculoasă, cu straturi de rocă dură stratificată la bază, ce ilustrau acțiunea vulcanică, apoi cu alte straturi de rocă sfărâmicioasă în partea de sus și plină de cuiburi ale păsărilor de mare. În apropierea falezei am găsit un monument cu statuia unei fete care se apleca spre mare. La baza statuii era și o plăcuță comemorativă, dar textul era doar în limba islandeză, așa că pe moment nu am putut înțelege ce simboliza acel monument. Ne-am apropiat cât mai mult de faleză, examinând curioși stâncile ce povesteau despre viața vulcanică a insulei și în speranța că vom vedea pufini, dar nu am văzut decât alte feluri de păsări de mare. Așa că ne-am întors să ne plimbăm de-a lungul plajei, ca să facem câteva fotografii cu marea și cerul spectaculos, pe care se fugăreau nori de vreme bună. Ne-am și descălțat și am intrat până la genunchi în valuri, pentru a testa cât de rece e apa mării, dar era prea rece chiar și pentru mine, așa că am renunțat la idee. În plimbarea noastră am întâlnit o mamă cu doi copilași care se jucau în nisipul negru cu niște mașinuțe. Am intrat în vorbă cu ea și am întrebat-o despre monumentul de lângă faleză, iar ea ne-a povestit că acea statuie are o pereche pe țărmul Americii – un băiețel cu brațele întinse spre Islanda.

Povestea salvării marinarilor de pe un vas de escortă american

Povestea care a dus la ridicarea celor două monumente datează din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când prin apele Islandei treceau multe din convoaiele de nave americane și englezești care transportau ajutoare spre porturile din nordul Rusiei. Într-o noapte furtunoasă, o fetiță din Vik care nu avea somn se uita pe fereastră spre mare și a zărit o lumină ce se zbătea între valurile mari din larg. Deși știa că părinții o vor

certa pentru că nu doarme la acea oră, s-a dus să le spună ce a văzut și a tot insistat până ce tatăl ei a ieșit pe țârm să vadă dacă e adevărat. Tatăl a văzut și el luminița, a auzit printre rafalele de vânt și clopotul navei și i-a alertat pe vecinii care aveau un mic vas, cu care au ieșit în larg, izbutind să-i salveze pe majoritatea marinarilor americani de pe nava avariata, escortă a unui convoi ce fusese atacat de submarinele germane. După terminarea războiului, supraviețuitorii din America au ridicat cele două monumente – cel din Vik înfățișând-o pe fetița care a dat alarma, cel de-al doilea, din America, ridicat pe țârm la aceeași latitudine cu orașul Vik, simbolizându-i pe copiii marinarilor salvați care au putut să-și revadă tații după război.

Am mers, de-a lungul plajei, spre partea mai înaltă a falezei, în speranța că vom putea vedea de acolo cuiburile de pufini de pe partea cealaltă și cele trei stânci care se ridicau din mare în cel mai sudic punct al Islandei (cei Trei Trolî). Am mers de-a lungul dealului spre interiorul țârmului, trecând și de hotelul nostru, până am ajuns într-un punct în care panta, plină de iarbă în acest loc, era destul de bună ca să ne permită să urcăm până în vârful. Cornel, care din cauza bolii avea deja probleme cu mersul, a preferat să nu încerce acel urcuș dificil, așa că s-a întors spre plajă ca să deseneze peisajul și câteva flori. Quinn și cu mine am început să urcăm panta, destul de abruptă totuși, mergând pe cărările înguste săpate de copitele oilor care probabil urcaseră pe culme să pască. Am ajuns pe culme după 20 de minute de urcuș continuu (eu cam fără suflu) și am găsit un larg platou acoperit de iarbă, cu o zonă scobită în mijloc, cu câteva petece de pământ gol. Pe platou pășteau liniștite vreo 15-16 oi, albe și negre, singure-singurele, ca de obicei. Am traversat platoul îndreptându-ne spre mare, de unde speram să avem o vedere mai bună a celor trei stânci și, poate, să vedem niște cuiburi de pufini. Ne-am dat seama repede că nu putem vedea faleza de dedesubt fără să ne riscăm gâturile, așa că ne-am mulțumit să facem fotografii. Apoi ne-am întors, coborând panta spre hotel.

Acolo l-am găsit și pe Cornel, care ne aștepta să mergem cu toții să mâncăm de prânz. Am hotărât să încercăm gustul pizzei, așa că ne-am îndreptat spre patiseria-cofetărie de la capătul străzii. Am luat fiecare câte o felie de pizza și o plăcintă

cu mere. Pizza nu a fost prea bună: coca nu prea coaptă și umplutura ei fadă ne-au costat niște dureri de stomac în acea noapte (noroc că aveam la noi o mică trusă medicală), plăcinta a fost acceptabilă.

După prânz, Cornel a decis să doarmă puțin, iar eu, după ce mi-am făcut un ness, m-am dus la magazin să fac o reaprovizionare cu gustări pentru zilele următoare.

Quinn a plecat spre agenția de turism ca să se intereseze de un tur spre insula Vestmannaeyjar – pentru după-masă sau a doua zi dimineață. Din păcate, a aflat că astfel de tururi se organizează doar dacă există cel puțin 10 persoane înscrise – pentru că altfel nu renta să închiriezi un vaporeș până acolo și un ghid – și nu eram decât noi trei interesați. Am rugat gazdele de la hotel să întrebe printre oaspeți dacă mai sunt persoane interesate, dar nu am găsit pe nimeni.

Dar Quinn a găsit o altă opțiune – și nu ne-a spus despre ce e vorba.

– E o surpriză! Cadou de la mine.

Excursia la far și legenda trolilor

Pe la orele 7,30 seara (țineți minte că eram deja în perioada nopților albe și era multă lumină afară), în parcare hotelului ne aștepta o mașină de teren cu 8 locuri, din cele cu roți mari ca de tractor, condusă de un tânăr înalt și amabil – ghidul nostru privat – un roșcat cu barbă și cu o siluetă athletică, asemenea unui veritabil viking, dar în haine moderne. Ne-a salutat și ne-a invitat în mașină:

– Doamnă, domnule, Quinn mi-a spus că acesta este un cadou pentru dumneavoastră și sper ca serviciile mele să vă aducă bucurie, ni s-a adresat el în timp ce ne ajuta să ne cățărăm în mașina foarte înaltă (probabil, având tracțiune dublă).

– Unde mergem? am întrebat eu.

– Vă povestesc pe drum, ne-a răspuns el, pornind mașina.

Am ieșit din Vik spre vest, ocolind orașul și, în scurt timp, am ieșit de pe șosea pe un drum ce mergea spre plaja numită Reynisfjara. Drumul se termina chiar pe plajă, dar mașina nu s-a oprit, ci a continuat să meargă pe nisipul negru spre mare și apoi de-a lungul mării spre est, în direcția unei înălțimi nu

prea mari – Reynisfjell Mountain – și a celor trei stânci pe care încercasem să le fotografiez de dimineață. Pe acea înălțime se vedea un far, iar pe malul mării, un fel de cabină lângă care se aflau două vase mici, unul din ele ridicat pe un suport cu roți.

– Vedeți înălțimea și farul spre care mergem? ne-a întrebat ghidul. Acolo sper să puteți vedea și păsările specifice Islandei, pufinii: dincolo de munte este o faleză înaltă plină de cuiburi de pufini și alte păsări de mare. La această oră și pentru că încă este lumină, probabil că sunt pe apă, hrănindu-se cu pești. Dar sper că atunci când vom ajunge acolo sus, ele să înceapă să se întorcă la cuiburi.

Apoi a oprit mașina cât mai aproape de apă, de unde aveam un unghi bun să putem fotografia stâncile, numite Reynisdrangar, printre care se vedea apa sclipind în lumina soarelui – imaginea era superbă.

Ne-am urcat înapoi în mașină și am pornit mai departe.

– Ce este cu bărcile trase pe mal? am întrebat. Sunt bărci de salvare?

– Sunt folosite și la salvare, dar în principal sunt utilizate pentru excursiile pe insula Vestmannaeyjar. Familia care le administrează are ferma alături de ferma noastră.

– Sunteți fermier?

– Da, am o ferma la poalele munților, dincolo de șosea. Sunt și ghid montan – conduc grupuri de turiști pe culmea munților pe care-i vedeți în stânga, pe ghețarul Sólheimajökull sau în peșterile de gheață de pe muntele Katla și, pe lângă asta, am și un site turistic pentru vizitatorii care poposesc la ferma noastră și prin împrejurimi.

În timp ce discutam, mașina a ieșit de pe plajă și a început să urce pieptiș pe un drum îngust, spre culmea muntelui – da, era clar că avea tracțiune dublă, altfel nu ar fi urcat acea pantă abruptă. Am ajuns repede pe culmea dealului, unde se întindea un platou destul de mare – parte pajiște, pe care pășteau câteva oi, dincolo de ea întinzându-se câteva clădiri construite din lemn: o casă de locuit destul de mare, acareturile fermei și farul.

Am coborât din mașină și ne-am îndrepta spre clădiri, în timp ce ghidul ne explica faptul că acea fermă aparținuse paznicului farului și că acum era de vânzare. De când sistemele de control ale farului sunt automate și nu mai au nevoie de

supraveghe, vechiul paznic s-a pensionat și s-a mutat la oraș, iar copiii lui scot ferma la vânzare.

Am încercat să ne imaginăm viața aceluia paznic de far și m-am întrebat dacă ne-ar fi plăcut să trăim pe culmea aceluia deal, deasupra mării ce ți se întindea la picioare, în aerul curat. În acea lumină caldă părea o viață idilică, dar apoi m-am gândit cum ar fi iarna, când bate un vânt de te doboară din picioare...

Și da, nu mi-a mai surâs ideea de a cumpăra ferma...

Lângă far, în timp ce făceam fotografiile ale celor trei mari piloni de piatră ce se șteau din mare, ghidul ne-a spus legenda legată de cele trei stânci, numite Reynisdrangar.

Legenda trolilor din Vik

Legenda locală spune că cele trei stânci sunt stanele de piatră a trei frați, trolii care locuiau în munți împreună cu mama lor, Uriașa Katla. Ea îi trimitea din când în când noaptea pe malul mării, ca să prindă corăbii și să le aducă la țărm pentru a lua din ele orice lucru de preț ar fi găsit și pe oameni, pe care îi mâncau. Umblau numai noaptea pentru că, din cauza unui blestem, lumina soarelui îi transforma în stane de piatră. Într-una din nopți, cei trei frați au așteptat pe mal destul de mult până să treacă pe mare vreo corabie și, într-un târziu, le-a surâs norocul – între țărmul din Vik și insulele din largul coastei trecea o corabie mare cu trei catarge și, după cât se vedea, era încărcată cu marfă. Cei trei trolii au ieșit în larg și, în ciuda eforturilor disperate ale echipajului, care ridicase toate pânzele în speranța că nu vor fi prinși, cei trei frați au reușit să oprească nava și, apucând-o de ambele ancore, au început s-o tragă spre mal, în vaietele membrilor echipajului. Doar că, în iureșul aventurii, trolii au uitat de timp și, tocmai când au ajuns în apropierea malului, a răsărit soarele, iar ei au încremenit, transformați în stane de piatră.

Un alt fel de port, care n-a fost folosit niciodată

De sus vedeam siluetele celor trei stânci și mai departe, plutind pe apa mării, zăream stolul de pufini care încă nu dădeau

Mulțumiri

Nu pot să închei cu adevărat această carte fără a le mulțumi tuturor celor care au contribuit la apariția ei.

În primul rând, îi mulțumesc lui Quinn, deschizătorul de drumuri al familiei către această țară uimitoare, fără al cărui sprijin noi nu am fi reușit să vedem atâtea locuri minunate! Îi mulțumim și pentru sutele de fotografii frumoase pe care ni le-a pus la dispoziție – ce păcat că nu vi le putem arăta pe toate!

Îi mulțumesc și soțului meu, Cornel, pentru sprijinul permanent, pentru că a fost un companion minunat, pentru că și-a notat cele câteva lucruri care m-au ajutat să reconstitui călătoria noastră și pentru frumoasele fotografii pe care le-a făcut în timpul călătoriei.

De asemenea, îi mulțumesc fiului nostru, Mihai-Gabriel, pentru sprijinul permanent și funcționarea fără greș a computerului la care lucrez și pentru fotografiile superbe pe care le-a făcut în vacanța lor de acum doi ani din Islanda.

De asemenea, le mulțumesc prietenelor care m-au îndemnat să scriu și mi-au dat curajul să public cartea – Camelia Moldoveanu, Ruxandra Ciocan și Ligia Necula.

Un cald mulțumesc și talentatei editoare Carmen Radu, care a avut curajul să-mi publice prima carte, deși e una mai altfel, pentru că a înțeles că e un proiect de suflet.

Și, evident, le mulțumesc sponsorilor mei, Fănel Crisboi de la RPG și Doina Meșteru de la Fundația MATCA-2000, fără de care această carte nu ar fi văzut lumina tiparului.

Cuprins

Starea de uimire a călătorului - Ligia Necula / 7

Prefață / 9

Să ne prezentăm mai întâi! — Pregătiri de călătorie — Marți, 29 iunie 2010 – Plecarea

Capitolul 1. Reykjavík / 20

Primul contact cu Islanda — Prima explorare a orașului Reykjavík — Oare să ne mutăm aici? — Cum ia naștere un joc video — Ultimele pregătiri și o seară de jocuri

Capitolul 2. Sudul Islandei / 40

La drum, spre marea aventură! — Cascada Seljalandsfoss — Skogar: Cascada Skogafoss și două muzee — De la Skogar la Vik — Povești, legende și păsări de mare în orașul Vik — Povestea salvării marinarilor de pe un vas de escortă american — Excursia la far și legenda trolilor — Legenda trolilor din Vik — Un altfel de port, care n-a fost folosit niciodată — Rezervația de păsări de lângă plaja din Vik; un atac al păsărilor

Capitolul 3. Sud-Estul Islandei / 59

Drumul până la Höfn — Rezervația de păsări, homari, pietre prețioase și prima furtună islandeză — Muzeul pietrelor prețioase din Höfn — Furtuna zgâlțâie nemilos hostelul — Drumul de la Höfn la Akureyri — Solidaritate între oameni — Străbătând Podișul Central până la lacul Myvatn

Capitolul 4. Nordul Islandei / 74

Sosirea în Akureyri și confruntarea cu strașnicele motocicliste islandeze — Akureyri și muzeul de istorie — Turul 1: Cascada Godafoss, lacul

Myvatn, Dimmuborgir, Centrala electrică Krafla, mofete, sulf și puțuri de nămol — Cascada Godafoss — Lacul Myvatn — Dimmuborgir — Peștera cu ape calde Grjotgja — Centrala electrică Krafla (60 MW) — Namafjall - Hverir: Mofete și puțuri de nămol — Turul 2: „Inelul de diamant”: Akureyri - Mivatn - Cascadele Detifoss, Hafrargifoss și Selfoss - Parcul Național Jokulsargljufur - Asbyrgi - Husavik — Hljodaklettur, o panoramă spre Parcul Național Jokulsargljufur — Ásbyrgi și urma copitei calului zeului Odin — Elfi și alte creaturi magice din Islanda — Orașul Husavik și Muzeul Balenelor

Capitolul 5. Fiordurile din Nord-Vest / 105

Din nou pe Marele Cerc: Akureyri - Stadarskali - Issafjordur — 20+1 într-un microbuz sau cum știi islandezii să rezolve o problemă cu inventivitate, grație și cu zâmbetul pe buze — Pensiunea „Litla Gistihusid” și finala Campionatului Mondial de Fotbal — Issafjordur și Insula Vigur. Muzeul Pescuitului— Insula Vigur: în sfârșit, am văzut pufinii! — O mică plimbare prin Issafjordur și încă trei porții de plăcintă cu rubarbă, vă rog! — Issafjordur: Miniexcursie în lungul fiordului și o cățărare liberă la cota maximă — Ultima parte a traseului, de la Issafjordur la Reykjavík — Cum își promovează islandezii țara, produsele și serviciile turistice

Capitolul 6. Bun reșăsit, Reykjavík! / 135

„Acasă” în Reykjavík — Muzeul Marinei și o seară „cu echipa” la restaurantul „Rubin” — Explorarea arhitecturii — Grădina Botanică și cea Zoologică — Muzeul Național — Golden Tour: Thingvellir, Geysir, Cascada Gullfoss — Povestea salvării cascadei Gullfoss — O altă fațetă a ospitalității islandeze — O demonstrație de gastronomie românească la CCP Games — O plimbare nostalgică și o seară la un club special — O zi în afara timpului la Árbæjarsafn, muzeul în aer liber al orașului — Perlan și Muzeul Saga — Reykjavík - București — În loc de bun rămas

Mulțumiri / 180

Issafjordur

Pufini - Insula Vigur

Issafjordur - Insula Vigur

Panorama fiordului Issafjordur

Bun găsit, Reykjavík!

Vasul „Odin”, din portul vechi

Parada mașinilor de epocă

Muzeul Marinei

Reykjavik

Muzeul Național

Muzeul de Artă

Demonstrație de gastronomie românească pentru echipa CCP

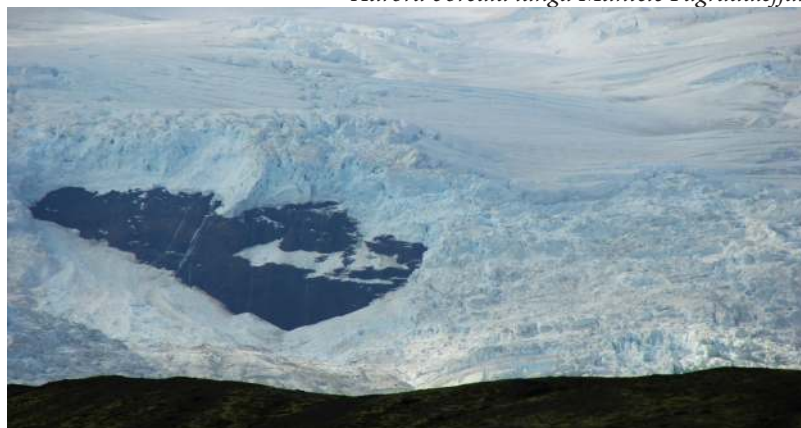
O țară a contrastelor

Belvedere de pe Marele Cerc

Auroră boreală lângă Muntele Fagradalsfjal

Ghețarul Sólheimajökull

„Indiferent de ocazie, plecăm întotdeauna cât mai bine informați despre ce am putea vedea și unde. (...) Și întotdeauna suntem dornici să ne întoarcem acasă cu cât mai multe idei noi, în speranța că le vom putea folosi cândva și Acasă, în România.” (Rodica BĂRBUȚĂ)

„Pentru această sinceritate și pentru generozitatea de a ne împărtăși imagini, personaje, aventuri și emoții, îi mulțumesc Rodicăi Bărbuță, în numele celor care se vor decide să scape din capcana singurătății și vor ieși la lumină, poate nu tocmai în Islanda, dar până la cel mai apropiat colțisor cu soare și verdețură.

Am numit «stare de uimire» această capacitate a călătorului de a surprinde noutatea și diferența pretutindeni unde îl poartă pașii, un fel de ingenuitate a descoperirilor care-l apropie de mirarea tainică a copilului, o mirare care creează de fiecare dată lumea. Așa mi se pare că trăiește călătorul experiența întâlnirii cu o nouă natură, deși mereu aceeași, cu o nouă civilizație, deși profund asemănătoare la adâncimea fondului comun al umanității, cu chipuri, voci, cuvinte diferite care exprimă totodată aceleași emoții: bucurie, tristețe, speranță, veselie, neliniște și tot așa.” (Ligia NECULA)

Pentru a comanda online sau pentru a consulta catalogul complet al titlurilor publicate la Editura Darclée, vizitează www.EdituraDarclée.ro

memorialistică

ISBN 978-606-9010-47-1

9 788069 010471